

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci navrhovateľa **J. K.**, zastúpeného JUDr. J. V., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni, ústrediu**, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o **preskúmanie rozhodnutia odporkyne** číslo X. z 18. marca 2005, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2008, č.k. 18Sd 191/2006-74, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2008, č.k. 18Sd 191/2006-74 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporkyne číslo X. z 18. marca 2005 **z r u š u j e** a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi do rúk jeho právneho zástupcu, JUDr. J.V., náhradu trov konania v sume 435,26 € / 13 112,75 Sk a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo X. z 18. marca 2005, ktorým podľa § 88 zák.č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č.461/2003 Z.z.“) rozhodla, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu s odôvodnením, že v dôsledku choroby z povolania zistenej 9. apríla 2003 mu ku dňu 31.decembra 2003 nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, lebo jeho hrubý mesačný zárobok spolu s invalidným dôchodkom prevyšoval jeho priemerný hrubý zárobok pred vznikom škody a od 1. januára 2004 nedošlo u neho k podstatnej zmene pomerov v súvislosti s chorobou z povolania, čím nevznikla žiadna nová právna skutočnosť, ktorá by bola dôvodom na priznanie úrazovej renty.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd mal za preukázané, že choroba z povolania bola u navrhovateľa zistená 9. apríla 2003, v dôsledku čoho bol od 14. augusta 2003 preradený na ľahkú banskú dopravu bez nadmerného zaťažovania horných končatín. Taktiež mal za preukázané, že 19. septembra 2003 oznámil zamestnávateľ odporkyni poistnú udalosť titulom choroby z povolania navrhovateľa zistenej dňa 9. apríla 2003, navrhovateľ bol od 1. októbra 2003 evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a rozhodnutím odporkyne z 15. decembra 2003 mu bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok z titulu choroby z povolania vo výške 3.876,-Sk. Ďalej súd zistil, že navrhovateľ mal priemerný hrubý zárobok rozhodný pre výpočet náhrady za stratu na zárobku v II. štvrtroku 2003 v sume 18.888,-Sk, dňa 8. decembra 2004 požiadal o priznanie úrazovej renty. Posudkom posudkového lekára bol zistený pokles pracovnej schopnosti 65% pre potreby určenia výšky úrazovej renty avšak so záverom, že k 1. januáru 2004 nedošlo u navrhovateľa k zhoršeniu zdravotného stavu. Navrhovateľ nemal nárok na výplatu náhrady za stratu na zárobku v dôsledku zistenej choroby z povolania po skončení pracovnej neschopnosti k 31. decembru 2003. Na základe týchto zistení dospel krajský súd k záveru, že náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti sa navrhovateľovi v zmysle § 272 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. netransformovala na úrazovú rentu a nevznikol mu ani nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z., lebo napriek tomu, že podľa posudku posudkového lekára pokles schopnosti navrhovateľa vykonávať doterajšiu činnosť je 65%, nedošlo u neho k zmene vo vývoji pracovnej schopnosti od 1. januára 2004, keď táto zmena bola už od zistenia choroby z povolania, t.j. od 9. apríla 2003. Krajský súd preto rozhodnutie odporkyne považoval za zákonné.

Rozsudok napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Namietol, že po priznaní choroby z povolania v skutočnosti nebol preradený na inú prácu, bol preradený len formálne a vykonával tú istú prácu ako pred preradením a za toho stavu mal byť jeho zárobok posudzovaný ako zárobok dosahovaný zvýšeným pracovným úsilím. Krajský súd nedoplnil dokazovanie o potvrdenie o zárobkoch spolupracovníkov a je daný dôvod na odvolanie aj podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP. Rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, taktiež rozhodnutie odporkyne vychádza z nesprávnych podkladov. Navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil a rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby

mu bola priznaná náhrada trov prvostupňového konania 19 338,90 Sk a trovy odvolacieho konania 1 969,50 Sk.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že navrhovateľ nenavrhol súdu žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení. V zmysle § 227 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. je navrhovateľ povinný preukázať skutočnosti rozhodujúce na vznik nároku na dávku, jej výplatu a sumu. K preradeniu navrhovateľa na ľahšiu prácu došlo 14. augusta 2003, odkedy mu mohla vzniknúť strata na zárobku. Pri výpočte náhrady na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila do 31. decembra 2003 sa vychádzalo z jeho zárobku pred vznikom škody, skutočného zárobku pre nezamestnanosťou a výšky čiastočného invalidného dôchodku. Odporkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že ho nemožno potvrdiť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nároku na úrazovú rentu.

Podľa § 88 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti").

Podľa § 272 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Podľa § 272 ods.5 zák.č. 461/2003 Z.z. v konaniach o náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti *alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity* a o náhrade za stratu na dôchodku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. decembra 2003, sa po tomto dni rozhodne za obdobie do 31. decembra 2003 podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 a za obdobie po 31. decembri 2003 ako o úrazovej rente podľa tohto

zákona. *To platí aj na konanie o týchto náhradách, na ktoré vznikol nárok pred 1. januárom 2004 a žiadosť o ich priznanie a vyplácanie bola podaná po 31. decembri 2003.*

Odporkyňa preskúmaným rozhodnutím rozhodla, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu, keď v odôvodnení rozhodnutia citovala ustanovenie § 272 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. a poukázala na to, že *navrhovateľovi nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti ku dňu 31. decembra 2003, z dôvodu že jeho hrubý mesačný zárobok spolu s invalidným dôchodkom prevyšoval jeho priemerný hrubý zárobok pred vznikom škody a od 1. januára 2004 nenastala podstatná zmena pomerov v súvislosti s chorobou z povolania zistenou dňa 9. apríla 2003 a tým nevznikla žiadna nová právna skutočnosť, ktorá by bola dôvodom na priznanie úrazovej renty podľa § 88 zákona.*

Uvedené závery odporkyňa vo svojom rozhodnutí bližšie neodôvodnila.

Nebolo sporné, že choroba z povolania (ochorenie kostí, kĺbov, šliach, nervov končatín z dlhodobého, nadmerného, jednostranného zaťaženia) bolo zistené 9. apríla 2003.

Odporkyňa neuviedla, na základe akého posudku dospela k záveru, že u navrhovateľa od 1. januára nenastala podstatná zmena pomerov v súvislosti s chorobou z povolania ako nová právna skutočnosť odôvodňujúca priznanie úrazovej renty podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z.

Podľa originálu lekárskej správy a posudku pobočky Sociálnej poisťovne Prievidza (ďalej len „pobočka“) z 10. februára 2005 posudkový lekár na strane 3 vo výroku posudku uviedol: „Je poškodený na účely § 88 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, lebo v dôsledku choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles pracovnej schopnosti. Miera poklesu pracovnej schopnosti v percentách: 65 % Dátum vzniku: 1.1.2004“.

Sociálna poisťovňa, ústredie krajskému súdu 20. júna 2006 predložila časť administratívneho spisu, vrátane *fotokópie* posudku z 10 februára 2005, v ktorej na strane 3 vo výroku posudku okrem konštatovaní uvedených v originály posudku sa nachádza text „*K 1.1.2004 nedošlo k zhoršeniu zdravotného stavu.*“ V dávkovom spise pobočky číslo X. sa však nachádza len fotokópia, súhlasia s textom originálu posudku z 10.februára 2005. Vzhľadom na uvedené je sporný záver odporkyne, že od 1. januára 2004 nenastala podstatná

zmena pomerov v súvislosti s chorobou z povolania a tento jej záver je v rozpore s obsahom spisov, čo by samo o sebe bolo dôvodom na zrušenie jej rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. b/ v spojení s § 250q ods. 2 OSP).

Predčasný a obsahom administratívnych spisov nepodložený je i záver odporkyne, že *navrhovateľovi nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti ku dňu 31. decembra 2003* (z dôvodu že „jeho hrubý mesačný zárobok spolu s invalidným dôchodkom prevyšoval jeho priemerný hrubý zárobok pred vznikom škody“).

Podľa § 200 ods.1 zák.č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2003 (ďalej len „Zákonník práce“) náhrada za stratu na zárobku *počas pracovnej neschopnosti* zamestnanca je rozdiel medzi priemerným zárobkom zamestnanca pred vznikom škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania a plnou sumou nemocenského.

Podľa § 200 ods. 2 Zákonníka práce náhrada škody podľa odseku 1 patrí **aj pri ďalšej pracovnej neschopnosti z dôvodu toho istého pracovného úrazu alebo choroby z povolania**. Pritom sa vychádza z priemerného zárobku zamestnanca pred vznikom tejto ďalšej škody. Ak zamestnancovi pred vznikom tejto ďalšej škody patrila náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, poskytne sa mu náhrada podľa odseku 1 do sumy, do ktorej by mu patrila náhrada podľa § 201, keby nebol neschopný práce. Pritom sa za zárobok po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania považuje nemocenské.

Podľa § 201 ods. 1 Zákonníka práce náhrada za stratu na zárobku **po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity** sa poskytne zamestnancovi v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Pritom sa neprihliada na zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným pracovným úsilím.

Podľa § 201 ods. 4 Zákonníka práce náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti **patrí zamestnancovi aj pri pracovnej neschopnosti z iného dôvodu, ako je pôvodný pracovný úraz alebo choroba z povolania**. Pritom sa za zárobok

po pracovnom úraze alebo *po zistení choroby z povolania považuje zárobok, z ktorého sa určí suma nemocenského.*

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že mu patrila náhrada za stratu na zárobku *po skončení práceneschopnosti* do zárobku dosiahnutého v rozhodnom období (18 888 Sk). Z listu právneho zástupcu navrhovateľa z 24. novembra 2004 tiež vyplýva tvrdenie, že navrhovateľovi bola do 31. decembra 2003 vyplácaná náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti a preto sa od 1. januára 2004 domáhal výplaty úrazovej renty v sume 7 692 Sk brutto.

Nebolo sporné, že navrhovateľ bol uznaný čiastočne invalidným a od 14. augusta 2003 mu bol rozhodnutím odporkyne číslo X. 3660 z 15. decembra 2003 priznaný čiastočný invalidný dôchodok 3 876 Sk mesačne.

Z fotokópie Oznámenia poistnej udalosti, doručeného pobočke Sociálnej poisťovne Prievidza 19. septembra 2003 vyplýva, že zamestnávateľ Hornonitrianske bane Prievidza, a.s., Baňa Nováky vyplatil navrhovateľovi náhradu škody v zmysle Zákonníka práce v plnej výške. Z uvedeného oznámenia nie je zrejmé, o akú náhradu konkrétne, za akú dobu a v akej výške išlo.

Z administratívnych spisov nie je tiež zrejmé, aké náhrady za zamestnávateľa Sociálna poisťovňa navrhovateľovi uhrádzala podľa § 44b ods. 1 zák.č.274/1994 Z.z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov.

V administratívnych spisoch sa nenachádza doklad o tom, z akého dôvodu bol navrhovateľ uznaný práceneschopným v čase od 3. novembra 2003 do 31. decembra 2003. Dôvod práceneschopnosti je podstatný pre posúdenie toho, či navrhovateľ mal v tomto období nárok na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti (§ 200 Zákonníka práce) alebo na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti (§ 201 Zákonníka práce). Z obsahu korešpondencie (pravdepodobne zamestnancov odporkyne), založenej v spise pobočky pritom vyplýva, že náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti navrhovateľovi vyplatená nebola, ale za toto obdobie mu bola vyplatená náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v celkovej výške 16 689 Sk. Pre posúdenie, či išlo o náhradu podľa § 200 a lebo § 201 Zákonníka práce však v administratívnych spisoch

odporkyne chýba doklad o dôvode práceneschopnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu poberanie náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti k 31.decembru 2003 samo o sebe nevyučuje vznik nároku na úrazovú rentu podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z.

Odvolací súd má za to, že odporkyňa sa nemôže dovolávať povinnosti navrhovateľa preukázať jeho tvrdenia za situácie, keď sama pred 1. januárom 2004 vyplácala náhradu podľa § 201, resp. § 200 Zákonníka práce a teda disponuje i dokladmi, na základe ktorých mu túto náhradu vyplácala, resp. mala si zadovážiť potrebné podklady a vyplácať konkrétnu náhradu v správnej výške.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že odporkyňa nedostatočne zistila skutočný stav vecí a jej rozhodnutie je i v rozpore s obsahom spisov. Rozhodnutie odporkyne preto nepovažoval za zákonné a podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 250j ods. 2 písm. b/ a c/OSP rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne doplniť dokazovanie a zistiť, aké náhrady boli navrhovateľovi vyplácané k 31.decembru 2003 a to predovšetkým na základe zistenia dôvodu práceneschopnosti navrhovateľa v období od 3.novembra 2003 do 31.decembra 2003 (z titulu choroby z povolania alebo z iného dôvodu) na účely posúdenia, či mu v tomto období patrila náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti alebo počas práceneschopnosti (§ 200 a § 201 zákonníka práce), vykonať potrebné dokazovanie a vysporiadať sa s námietkou navrhovateľa, že od zistenia choroby z povolania, resp. od uznania čiastočnej invalidity nebol zaradený na ľahšiu prácu a vyšší zárobok dosahoval len zvýšeným úsilím, pričom potrebné doklady musia byť súčasťou administratívneho spisu. V prípade záveru o nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti k 31.decembru 2003 bude postupovať podľa § 272 ods.3 zák.č.461/2003 Z.z. Pokiaľ sa v ďalšom konaní preukáže, že navrhovateľovi k 31.decembru 2003 patrila náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti podľa § 200 Zákonníka práce, odporkyňa na základe posudku o poklese schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť rozhodne o nároku na úrazovú rentu od 1.januára 2004 podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z. Nové rozhodnutie odporkyňa riadne odôvodní v súlade s § 209 ods.4 zák.č. 461/2003 Z.z

Navrhovateľ uplatnil nárok na náhradu trov konania pred krajským súdom v celkovej sume 19 338,90 Sk vrátane dane z pridanej hodnoty vo výške 3 087,70 Sk vypočítanej zo sumy 16 251,20 Sk a náhradu trov odvolacieho konania v sume 1 655 Sk + DPH 314,50 Sk, spolu 1 969,50 Sk.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol v konaní úspešný, odvolací súd mu priznal náhradu trov za poskytnutú právnu službu v celkovej výške 435,26 € / 13 112,75 Sk, podľa vyúčtovania advokáta (§ 151 ods. 1 OSP) a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia + podanie opravného prostriedku v roku 2005) 2x 1 154 Sk podľa § 11 ods. 1 vyhl.č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) + 2x paušál podľa § 16 ods.3 vyhlášky po 150 Sk, za účasť na pojednávaní 4.júla 2007 1x 1 371 Sk + paušál 178 Sk, za zastúpenie na pojednávaní 28. apríla 2008, ktoré bolo odročené bez prejednania veci 1x 366,25 Sk (t.j. ¼ z odmeny podľa § 11 ods.1 v spojení s § 14 ods.3 vyhlášky) + paušál 190 Sk, spolu celkovo tarifnú odmenu 4 045,25 Sk, paušál 668 Sk + DPH 19% z priznanej tarifnej odmeny v sume 768,60 Sk podľa § 18 ods. 3 v znení účinnom do 31. mája 2009). Ďalej mu priznal náhradu cestovného na pojednávanie konané 4. júla 2007 služobným motorovým vozidlom advokáta Ford Focus e.č. PD-118BI v sume 1 131 Sk (pri priemernej spotrebe 6,8 l/100 km za 130 km z Prievidze do Trenčína a späť pri cene benzínu Sk 36,90/l a 2,51 Sk/km, paušálnej náhrade 6,20 Sk/km, t.j. 8,71 Sk Sk/km x 130 km = 1 131 Sk), náhradu cestovného na pojednávanie konané 28. apríla 2008 služobným motorovým vozidlom advokáta Ford Focus C-MAX e.č. PD-347CS v sume 1 160,90 Sk (pri priemernej spotrebe 7,1 l/100 km za 130 km z Prievidze do Trenčína a späť pri cene benzínu Sk 38,50/l a 2,73 Sk/km, paušálnej náhrade 6,20 Sk/km, t.j. 8,93 Sk /km x 130 km = 1 131 Sk) a náhradu za premeškaný čas podľa § 17 ods. 1 vyhlášky v celkovej sume 3 684 Sk, (t.j. 297 Sk x 6 polhodín za cestu na pojednávanie 4.júla 2007 a späť, 317 Sk x 6 polhodín za cestu na pojednávanie 28.apríla 2008). Za 1 úkon právnej služby v odvolacom konaní (podanie odvolania) patrí navrhovateľovi náhrada 1 465 Sk + paušál 190 Sk, spolu 1 655 Sk.

Odvolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov v celej vyčíslenj výške, pretože daň z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 v znení účinnom do 31. mája 2009 možno priznať len z tarifnej odmeny, advokát vyčíslil aj trovy za pojednávanie dňa 22. októbra 2007, z ktorého sa ospravedlnil a nezúčastnil sa ho a za zastúpenie na pojednávaní 28. apríla 2008, ktoré bolo odročené bez prejednania veci mu patrí len ¼ tarifnej odmeny.

V súlade s § 160 ods. 1 v spojení s § 149 ods.1 OSP uje odporkyňa povinná zaplatiť náhradu trov konania do rúk advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.

V Bratislave 28. októbra 2009

JUDr. Viera Nevedelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

Existencia dohody so zamestnávateľom o výplate náhrady podľa § 201 Zákonníka práce, resp. existencia rozsudku súdu o určení tejto náhrady doteraz nebola vylúčená a odporkyňa nezisťovala, či navrhovateľ nárok na ňu neuplatnil na súde pred 1.januárom 2004. Okolnosť, či o takom nároku prebieha súdne konanie má zásadný význam pre posúdenie nároku na výplatu úrazovej renty od 1.januára 2004 (§ 272 ods.5 zák.č.461/2003 Z.z.).

Pokiaľ náhrada straty na zárobku *po skončení* pracovnej neschopnosti navrhovateľovi k 31.decembru 2003 či už na základe dohody so zamestnávateľom alebo rozhodnutia súdu vyplácaná nebola, ale pred 1.januárom 2004 začalo konanie o jej priznanie a vyplácanie, potom je potrebné zistiť, ako také konanie skončilo.

Z predložených administratívnych spisov nevyplýva ani či navrhovateľ bol od 3.novembra do 31.decembra 2003, práceneschopný z titulu vyššie uvedenej choroby z povolania alebo z iného dôvodu. Záver odporkyne, že bol PN z titulu choroby z povolania v administratívnom spise nie je ničím podložený a preto nie je podložený ani jej záver, že náhrada za stratu na zárobku počas PN bola vyplácaná z titulu choroby z povolania a že k 31.decembru 2003 nemal nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti.